Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Religionsfrihedens Oprindelse i Amerika.

(Fra „the Jewish Chronicle.")

Spiren til Religionsfriheden i den nye Verden blev allerede nedlagt paa Øen Rhode Island og omkringliggende Øer i Aaret 1650. Den første Grundvold til denne Koloni lagdes af en vis Roger Williams. Denne mærkværdige Mand kan betragtes som Religionsfrihedens Stifter. Han havde været Præst i England, men hans frisindede Aand kunde ikke taale den engelske Kirkes haarde Jernlænker, og efterat han var traadt ud af samme for at undgaae videre Forfølgelser, emigrerede han til Ny England; men her traf han de selvsamme Onder, og den troende, frisindede og dybtfølende Mand blev i 1635 dømt af en Synode og landsforviist. Han flygtede til Indianerne, vandt deres Kjærlighed og fik af dem Øen Rhode Island, der blev Midtpunktet for en ny Koloni, der vedtog et Slags Grundlov, som bestemte, at Staten kun skulde udgive Love for de borgerlige Anliggender, medens man ansaae enhver Indblanding i Troessager og Samvittighedsanliggender for en Krænkelse af Menneskets helligste Rettigheder. Denne Lov bestemte endvidere, at Alle skulde nyde lige borgerlige Rettigheder, uanseet til hvilket Religionsparti de hørte, ligesom Alle skulde have lige Adgang til de forskjellige Embedsposter. Allerede i Aaret 1684 kom der Jøder til disse Øer, og da de havde indgivet et Andragende til Koloniens lovgivende Forsamling, fik de det Svar tilbage, at de skulde nyde de samme Rettigheder som den øvrige Deel af Befolkningen. Kolonien befandt sig vel derved, og det var denne Bestemmelse, der væsentlig bidrog til at lægge Grundvolden til New Yorks paafølgende Velstand. Det smukke Exempel forblev imidlertid længe uden Efterligning. Hundrede og fyrgetyve Aar henrandt, inden de samme frisindede Bestemmelser bleve indførte over hele Unionen, omendskjøndt de dog i Praxis bleve efterfulgte langt tidligere.

At man havde mange Vanskeligheder at kjæmpe med, er indlysende ifølge flere Beretninger. Da for Exempel General-Congressen samledes i Philadelphia den

5te September 1774, og der blev fremsat det Forslag, at man skulde aabne Mødet med Bøn, mødte det Modstand fra flere Sider paa Grund af, at flere af Medlemmerne hørte til forskjellige Troessamfund, og derfor ikke vilde deeltage i nogen fælleds Gudsdyrkelse. „Hvorfor ikke?" spurgte Samuel Adams; „jeg kan lytte til enhver Oprigtigs Bøn, naar han derhos paa samme Tid elsker sit Land." Dette gjorde Udslaget. En episkopalsk Geistlig holdt en rørende Bøn, og den to og tredivte Psalme blev oplæst, hvilket under den daværende Bevægelse gjorde et dybt Indtryk paa Alle. Den 4de Juli 1776 forkyndtes Uafhængighedserklæringen fra tretten Stater. Den begynder saaledes: „Alle Mennesker ere lige og have uafhændelige Rettigheder; de have Ret til Livet, til Frihed og til at nyde en lykkelig Tilværelse. Det er for at sikkre disse Rettigheder, at Regjeringer ere blevne oprettede." Ved disse Ord blev Religionsfriheden indført i de Forenede Stater. Imidlertid havde man tre forskjellige Vanskeligheder at overvinde saavel med Hensyn til denne Uafhængighedserklæring som til den paafølgende og med hiin overeensstemmende Constitution for Unionen, nemlig at forene en kraftig Centralregjering med de enkelte Staters Uafhængighed, Slaveriets Bestaaen og Religionsspørgsmaalet. Forfatterne til begge disse Akter vare enige i Henseende til alle tre Spørgsmaal, da de vare høimodigere og mere frisindede, end nogen tidligere Forsamling havde været. Men for at kunne udføre Eenhedsværket vare de nødte til at tage Hensyn til den offentlige Mening og kunde derfor ikke gaae saavidt i nogen af disse Spørgsmaal, som de ifølge deres egen Overbeviisning havde ønsket. Saaledes vedtog den lovgivende Forsamling i Staten Massachusetts den Bestemmelse, at alle christelige Religionspartier skulde nyde de samme Rettigheder, og det var først i 1820 at denne Lov blev forandret, saaledes at den skulde være gjældende for alle Sekter, om de end ikke kunde indbefattes under Navnet Christne. Denne Stats Constitution bestemte endvidere, at den lovgivende Forsamling skulde have Overopsynet med Beskikkelsen af Præster og Lærere, samt skulde paasee, at Indbyggerne flittig besøgte Gudstjenesten. Lovene angaaende Søndagens Helligholdelse vare overordentlig strenge. Den constituerende Forsamling i Syd-Carolina fattede derimod i Aaret 1790 den Beslutning, at „alle Religionssamfund skulde nyde lige Rettigheder," men derimod vare alle Præster og andre Prædikanter udelukkede fra begge Folkerepræsentanternes Huse.

Hvorledes dette end var, kunde dog Washington sige, da han den 19de April 1783 ved en høitidelig Prroklamation til Armeen bekjendtgjorde Fjendtlighedernes Ophør: „Lykkelige, ja trefold lykkelige maae de føle sig, som fra den Ringeste til den Fornemste iblandt Efterslægten ville blive ihukommede med Ærefrygt og Taknemmelighed, fordi de have bidraget til det store Frihedsværk og den udstrakte Uafhængighed, — fordi de have været behjælpelige med at forskaffe Menneskene deres Rettigheder og med at oprette et Tilflugtssted for de Fattige og Undertrykte i enhver Nation og ethvert Troessamfund." Det Dokument, hvorved Unionen grundedes, indeholder selvfølgelig ingen Bestemmelse med Hensyn til Religionen. Men da man i 1787 ordnede Forfatningen for de udstrakte nordvestlige Territorier, indførtes den Bestemmelse, at Ingen maa forstyrres eller fornærmes paa Grund af sine religiøse Anskuelser. I nogle Stater, for Exempel i Connecticut, mødte Constitutionen Modstand paa Grund af, at man havde udeladt enhver Bestem=

melse i Henseende til Religionen, hvilket ansaaes „for en Forsømmelse af Christnes Pligt.“ Men da der i 1789 føiedes nogle Tillæg til Constitutionen og nogle Endringer bleve gjorte i samme, var følgende en af de vigtigste: „Religions-, Tale- og Trykkefriheden maa ingenlunde indskrænkes.“ Medens saaledes Uafhængighedserklæringen af 1776 tilstod alle Indbyggerne lige Rettigheder, tilsikkrede Tillægget af 1789 en ubegrændset Religionsfrihed. Ikkedestomindre vedbleve, som forhen berørt, indskrænkende Lovbestemmelser at gjælde i enkelte Stater, men dog uden at blive strengt overholdte eller at forvolde nogen videre Uleilighed. Saaledes forekomme disse Yttringer i en Tale, som Præsident Jeffersen holdt i Congressen den 4de Marts 1801: „Vi have holdt Intolerancen, der har bragt Strømme af Blod til at flyde, borte fra vort Land,“ og længere hen i Talen siger han: „De Støtter, hvorpaa den amerikanske Regjeringsform hviler, er Religions- og Trykkefrihed samt den personlige Friheds Ukrænkelighed.“ Jeffersons Handlinger svarede til disse hans Anskuelser, og derfor kunde han sige, da han i 1805 anden Gang tiltraadte Præsidentværdigheden: „I Religionsanliggender har jeg nøiagtigt holdt mig til vor Constitution, ifølge hvilken Centralregjeringen ikke har den mindste Ret til at blande sig i Troessager. Jeg har aldrig anmasset mig Ret til at foreskrive Regler i saa Henseende; Constitutionen overlod til ethvert Religionsparti at ordne dets egne Anliggender, der ere forblevne under Bestyrelse af de geistlige eller de borgerlige Authoriteter, alt eftersom de forskjellige Troessamfund have fundet for godt.“

En af de Præsidenter, som meest udmærkede sig, var James Madison, der beklædte denne Værdighed fra 1809 til 1817. Paa hans politiske Bane, førend han blev Præsident, havde han som Borger, Statsembedsmand og Gesandt ofte Anledning til at skrive Andragender og Afhandlinger angaaende Statshusholdningen, hvilke høre til det Fortrinligste af Alt, hvad de Forenede Stater have at opvise i denne Retning. Iblandt Madisons Frembringelser er der ikke Noget, der overgaaer et Andragende fra ham og nogle af hans Colleger til Legislaturen i Virginia, for hvilken de fremsatte det Forslag, at Staten skulde betale Gagen til alle christelige Religionspartiers Geistlighed. Han siger deri: „Udøvelsen af Religionen er en Pligt, som vi skylde vor Skaber, ligesom Maaden at udøve den paa grunder sig paa Menneskets Eftertanke og Overbeviisning og ikke paa Anvendelsen af ydre Tvang. Religionen maa derfor overlades til Enhvers Overbeviisning og Samvittighed. Dette er en naturlig og uafhændelig Ret, som tilkommer Alle. Den er uafhændelig, fordi den afhænger af Menneskenes Meninger, hvilke de erhverve sig ved Eftertanke, men de kunne ikke bestemmes ved Befalinger udenfra. Det er ethvert Menneskes Pligt at dyrke Gud paa den Maade, som det bedst synes, og dette er et Anliggende, der langt overgaaer alle andre Pligter, som Samfundet kan gjøre Fordring paa. Af denne Grund ansee vi det som en uomstødelig Sandhed, at den borgerlige Lovgivning ikke har den mindste Ret til at blande sig i religiøse Sager eller formeentlige Mangler. Religionen er udenfor det borgerlige Samfunds Omraade.“ Madison fortsætter derpaa med at tale om den Skade, som enhver „Statsreligion“ har afstedkommet, men vi ville her kun anføre følgende Yttringer af ham: „Enhver Statsgeistlighed og alle fra samme udgaaede Bestemmelser have kun tjent til at ødelægge Religionen. Vi have femten Aarhunnreders Erfaring for os med Hen-

syn til Christenhedens Statsreligioner. Paa Grund af Geistlighedens Dovenskab samt Lægfolks Uvidenhed og Trældom have Fanatisme og Forfølgelse tiltaget iblandt alle Klasser i en næsten utrolig Grad." En retfærdig Regjering vil finde sin bedste Støtte ved at yde enhver Borger en ligelig Beskyttelse baade i Udøvelsen af hans Religion og med Hensyn til hans Eiendom og personlige Frihed. Alle Religionspartier bør nyde lde samme Rettigheder og Ingen bør tillades at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder eller til i ringeste Maade at krænke dem. Strømme af Blod have flydt i den gamle Verden, fordi man har overseet dette." Forslaget blev forkastet og siden aldrig fornyet igjen. For en saadan Aand og saadanne Grundsætninger maatte ethvert Spor af Indskrænkninger udslettes, saaledes som det skete i Massachusetts i 1820 og i Maryland i 1822.

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.")

Indledning.

At undersøge de forskjellige Religionssystemer i alle deres Skikkelser, efterspore deres Oprindelse og følge dem i deres mangfoldige Forandringer — vilde være et vanskeligt, men ikkedestomindre et ligesaa interessant Arbeide som Behandlingen af ethvert andet Emne, der nogensinde har beskjæftiget Menneskets Sind. Dersom vi ikke blot betragte Religionen som Sædelære, men som Noget, der er en livgivende Kraft for Nationer og Riger, det Middelpunkt, om hvilket alle deres Planer dreie sig, og det Material, hvoraf de have dannet deres Philosophi, Moral og Politik, medens de Begreber, den fremstiller angaaende Guddommen, ikke alene ere spekulative eller dunkle og døde Forestillinger, men en fuld og livgivende Overbeviisning om Tilværelsen af en Gud, der er den Kilde, fra hvilken alt Liv udvælder, da ville vi opdage, at vi i vore Undersøgelser nødvendigviis træffe paa mange Punkter, der i Almindelighed ansees som ikke henhørende til Religionen, men om vi end ikke strax kunne fatte det, staae de dog i en ligesaa nøie Forbindelse med og i et ligesaa uadskilleligt Forhold til den, som Løvets Rysten paa den Aarhundreder gamle Eeg staaer i til Efteraarsvinden eller de pragtfulde Lynglimt paa den nordlige Himmel til Elektriciteten, der ustandselig i et Nu krydser Havet og farer omkring Jorden. Den hedenske Mythologi havde i denne Henseende Fortrinnet for Nutidens Theologi. Iblandt Hedningerne stode Sædelæren, Politiken og Religionen for en stor Deel i den nøieste Forbindelse og ansaaes for uadskillelige. De delphiske Orakler, de eleusinske Mysterier og Memnonstøtterne, der saa at sige vare det Material, hvoraf Folkets Religion dannedes, og de Midler, ved hvilke den næredes og holdtes ilive, bleve alle bragte i Anvendelse, naarsomhelst man vilde begynde et Foretagende af nogen Betydenhed, enten i militærisk eller religiøs Henseende, og Haab om Seier eller Frygt for Nederlag var næsten

uden Undtagelse grundet paa de Orakelsvar, man modtog formedelst Præsterne. Naar vi derfor læse Grækernes og Romernes Historie og betragte deres Erobringer under ethvert Himmelstrøg, deres beundringsværdige Udvikling i Henseende til Bygningskunst, Musik og Digtekunst — samt den Videnskabelighed, de havde opnaaet, ville vi opdage, at Hedningerne næsten altid ansaae deres Præster som dem, man havde at takke for deres Fremadskriden, og hvor raa og udannet end deres Sædelære i mange Henseender kan være, maae vi dog indrømme, at de fremkaldte en roesværdig Begeistring og Sands for det Store, Skjønne og Ophøiede, hvorom endnu Ruinerne af deres Templer og Paladser samt sønderbrudte Mindesmærker bære Vidnesbyrd, medens de Brudstykker, vi have af deres Skrifter angaaende Philosophi og Moral, vidner om deres Higen og Tragten efter noget Renere og Høiere. Vi begynde at see, at Despoten, som førte de erobrende Millioner til Kamp og Seier, samt har erhvervet sig uvisnelige Laurbær, tilskrev Oraklet sit Held, medens han lod sig lede og beherske af listige Præster. Dersom vi nu forlade Oldtidens Historie og kaste et Blik paa Middelalderens, ville vi finde, at ogsaa den Tids Literatur og Philosophi fostredes af og udgik fra Munkene bag Klostrets Mure, og om end deres Systemer vare ufuldkomne, deres Theorier Fostre af en overspændt Indbildningskraft — og deres Dogmer illiberale, kunne vi dog deri saa at sige see en svag Skygge af det Lys, den Viisdom og den Harmoni, som vilde udflyde til en forsmægtende Verden, hvis den rene Religion fra Himmelen blev oprettet og anvendt i Senatet, Congressen, paa Akademiet og i Værkstedet; vi ville da faae at see, at en saadan Religion havde en livgivende Kraft, at den er egnet til at afsløre det Dække, som saalænge har hvilet over Forløsningens herlige Plan, og at den var skikket til at opfylde sin Bestemmelse, at gjenføde en falden Verden.

Menneskene ere Væsener, der føle Trang til en Religion; de maae have Noget at tilbede, Noget de kunne vise deres Ærefrygt og Hengivenhed. Dette er en Sandhed, som enhver Tidsalders og ethvert Folkeslags Historie overbeviser os om. Bramineren dyrker sin antagne Guddom, — den uvidende Afrikaner tilbeder endog de meest afskyede Dyr, for Exempel Krokodillen og Slangen, — Mohamedaneren kaster sig i Støvet ved den hellige Steen i Mekka, — Katholiken bøier sig for Billedet af en eller anden kanoniseret Martyr, og Protestanterne nære en dyb Ærefrygt for deres Troesartikler, som de have nedarvet saavel fra de ældre som nyere Kirkefædre, og antage og agte dem som himmelske Sandheder. Dersom alle disse forskjellige Maader at dyrke Gud paa ene og alene vare afhængige af, at et Menneske var født i dette eller hiint Land, da maatte vi være enige med Philosophen, som paastaaer, at „dersom Bramineren eller Muselmanden var født paa Afrikas Kyster, saa vilde han med ligesaa stor Iver tilbede Slangen, der iblandt Negrene er Gjenstand for guddommelig Dyrkelse, som han nu tilbeder den Gud, han troer paa." Men naar vi lære at forstaae, at „Gud har gjort, at al Menneskens Slægt, som boer paa den ganske Jordens Kreds, er af eet Blod, og at han har bestemt dem forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig; at de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham," da begynde vi at betragte Sagen i et andet Lys og forstaae, at den Anskuelse, at Menneskenes Religion er afhængig af Beliggenheden af det Land, i hvilket de ere fødte, er ugrundet, og at denne Mening er bleven herskende, fordi man har seet, at en saadan Praxis i

Virkeligheden er bleven indført i Verden, og dette er Aarsagen til, at der hersker saa megen Splid og Forvirring iblandt de forskjellige Samfund og Nationer. Naar et stort og mægtigt Folk paa Grund af opstaaede Tvistigheder eller af Herskesyge har undertvunget et mindre og svagere, har dette ofte ogsaa foraarsaget en Omstiftelse af dets Religion, da den undertvungne Nation med Tiden mere eller mindre er bleven sammensmeltet med dens forrige Undertrykkere. Da disse have havt en afgjort Overvægt, have de gradviis forøget deres Herredømme over Massen af deres øvrige Medborgere, der stiltiende have ladet sig paatvinge deres Beherskeres Troesbekjendelse, og omendskjøndt dette ikke altid er skeet formedelst Frygt for Straf, er det dog skeet formedelst Underfundighed og Rænker, idet især den opvoxende Slægt er bleven paavirket, indtil den ganske er bleven gjennemtrængt af den for deres Fædre fremmede Religion, saa at denne tilsidst lig de huusvilde Indianere er bleven fortrængt udenfor „Civilisationens" Omraade. Enhver politisk Revolution i Europa i de henrundne Aarhundreder er gjerne bleven efterfulgt af en total Omdannelse af de religiøse Læresætninger i den Tidsalder, i hvilken den har fundet Sted. Saaledes herskede der under Rædselsperioden i Frankrig den frækkeste Vantro. Revolutionens Ledere forskjød den Almægtige offentlig, afskaffede al Gudsdyrkelse og lode forkynde, at Døden var en evig Søvn i Graven, saa at den formeentlige „Frihed og Lighed," som var lovet Folket, endte med, at man paatvang det en Religion, ifølge hvilken Himmelens Throne saa at sige maatte komme til at staae ledig, og derved opløste de ethvert Samfundsbaand, samt rystede den religiøse Verden i dens Grundvolde. Reformationen, der i mange Henseender forandrede de dengang bestaaende Institutioner, omstyrtede Monarkier og i Tidens Løb foraarsagede Dynastiers Fald, blev tilsidst blot et Legetøi i Hænderne paa samvittighedsløse Politikere, der udgave Love, som satte Grændser for den, og standsede dens Udvikling og Udbredelse, istedetfor at de burde have benyttet dens velgjørende Indflydelse til at fremme Kunster og Videnskaber og til at forandre og forbedre de bestaaende Forhold. Og saaledes kunde vi anføre mange andre Exempler paa, at naarsomhelst der har fundet en Revolution Sted, har den foraarsaget en tøilesløs Frihed og fræk Gudsforhaanelse, hvis sørgelige Følger og bittre Frugter nøksom have viist sig saavel i det private som offentlige Liv. En saadan Tøilesløshed er som oftest bleven efterfulgt af en Alt knusende Despotisme, der har næret et afgjort Fjendskab saavel mod de himmelske Sandheder som mod gode og ædle Mænds Bestræbelser for at fremme deres Medmenneskers Vel. Derfor er enhver guddommelig Sandhed som oftest bleven betragtet med Ligegyldighed, idet man blot har anseet Religionen for en Modesag, ligesom Forløsningens store Plan blot bestod i det døde Bogstav og foreskrevne Formularer, der ere blevne bekræftede ved Lovbud af de verdslige Authoriteter, istedetfor at de burde have bøiet sig for den i Ydmyghed, saa at den kunde have opfyldt dens Øiemed at gjenføde Verden. Menneskene have stedse været tilbøielige til at henfalde til Yderligheder i religiøs Henseende, idet de enten ganske have været ligegyldige for al Religion, eller de have ikke været tilfredse med de Sandheder, Herren har aabenbaret, men istedet derfor have de tilladt sig at indføre Former og Skikke, der ere Fostre af deres egen Phantasi, medens de burde have forstaaet, at den sande og eneste livgivende Kraft alene udspringer fra ham, som er Ophav til alt Liv. Verden indbilder sig

i dens aandelige Hovmod, at den kan udføre, hvad der i Virkeligheden ene og alene maa være Guds Værk, og lig den Mand, der dannede et Billede og forsøgte at give det Liv, forfølges den bestandig af dette Phantom, som den selv har dannet sig, indtil den tilsidst ønsker, at det var begravet i en evig Forglemmelse. Med Rette bemærker en berømt tydsk Forfatter: „Sand Tolerance er grundet paa Ydmyghed, rigtige Grundsætninger i religiøs Henseende og et fast Haab, idet man da har en fuld Forvisning om, at Gud vil styre og lede Alt saaledes, at det opnaaer dets bestemte Maal og bidrager til at fremme hans Hensigter. Tanken om, at Alle absolut skulde bekjende sig til samme Tro som de, er langt fra dem, der nære saadanne Anskuelser, og de ere tilfredse med ethvert Religionsparti, der har en god Moral, en Hovedbetingelse for al Religion. Intolerance er derimod grundet paa Hovmod og den falske Indbildning, at vi stakkels Dødelige ere istand til at danne Alt saaledes, som vi forestille os, det burde være, uden at tage den menneskelige Ufuldkommenhed og Svaghed i Betragtning og uden at tage Hensyn til, at det, som nedbrydes ved Hjælp af ydre Tvang, ofte voxer op igjen og udvikles hemmeligen, indtil det atter fremtræder i en langt farligere Skikkelse end forhen."

Lad dette ophøre, da vil Verdens Tilstand før kunne forbedres end ved Magtsprog, og de Hindringer, som nu stille sig i Veien for Menneskeslægtens Fremadskriden, ville langt letter kunne overvindes; men endskjøndt det kunde synes, at de henrundne Tiders Erfaringer maatte anspore Verden til nye Bestræbelser for at opnaae større Uafhængighed i religiøs Henseende, lægge dog Nationerne Hænderne i Skjødet og vente, at en usynlig Magt skal gjøre Alt for dem. Men foruden denne Ligegyldighed og Despotisme er der noget Andet, som har en endnu større Indflydelse over de forskjellige Samfund, nemlig de Grundsætninger, de have antaget, hvilke danne Grundvolden for deres Fremtidshaab. Endskjøndt Nutidens christelige Religionssamfund med Omhyggelighed have udarbeidet deres Troesbekjendelser, fornegte deres Systemer dog i Virkeligheden de himmelske Sandheder. Saaledes fornegte de den livgivende Kraft, som de gamle Apostler vare i Besiddelse af, og istedet derfor grundede de deres Tro paa Gisninger, og dette kalde de Evangeliet, Saliggjørelsens Plan. De herlige Grundsætninger, som forkyndtes i fordums Dage, ere blevne saa forvanskede, at deres Skjønhed og Reenhed ganske er tabt for Verden. Øiemedet med Menneskets Tilværelse her paa Jorden, — de Sandheder, som ere nødvendige til dets Frelse, og Kundskaben om det Væsen, man foregiver at tilbede, samt alle Tings Gjenoprettelse er Noget, der ganske bliver overseet, og formedelst Vantro og Ligegyldighed kan Verden ikke bedømme Tidernes Tegn eller see det Lys, som begynder at straale paa Tusindsaarets Himmel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Vigtigheden af Raad.

Iblandt de mange vigtige Punkter, som Gud har forordnet til de Helliges Fuldkommengjørelse, ere ogsaa de Raad, der blive givne af hans Tjenere formedelst den Hellig-Aands Inspiration. Naar Raad blive givne paa denne Maade, ere de Herrens Ord og en Tilkjendegivelse af hans Villie for dem, til hvem de blive givne. De Hellige ere paa Grund af deres Pagter og den Plads, de indtage i Guds Rige, under den helligste Forpligtelse til at modtage og nøiagtigen adlyde de Lærdomme og Formaninger, som gives af Guds Tjenere. Dersom Forkastelsen af Guds Præstedømmes Paamindelser vil bringe Fordømmelse over en vantro og gjenstridig Verden, hvor meget mere vil da ikke dette blive Tilfældet med dem iblandt de Hellige, som ere opsætsige mod de Raad, der gives dem af de Mænd, som ere beskikkede til deres Veiledning. Undertiden gives Raad angaaende Ting, der kunde synes at være af kun ringe Betydenhed, hvorimod de til andre Tider blive givne i Henseende til Anliggender, som ere af den yderste Vigtighed, medens de ogsaa ofte ikke alene gives for at bevirke Udførelsen af noget Ædelt og Godt, men ogsaa for at prøve, hvorvidt Rigets Børn ere oprigtige og trofaste.

Den, som ikke lytter til de Authoriteter, Gud har forordnet, vil heller ikke lytte til Herren selv, og den, der foragter Raad angaaende Smaating, er heller ikke at stole paa i vigtige Anliggender. Da gamle Israel blev raadet til ikke at have nogen Ild i Leiren paa Sabbathsdagen, var der En iblandt Folket, som ansaae det for en Sag af kun ringe Betydenhed og var derfor ulydig; men Herren blev vred og dømte ham til Døden. Da Samuel sagde til Saul, Israels Konge, at han skulde vente paa ham i syv Dage, og da vilde han komme og offre til Herren, tænkte Kongen uden Tvivl, ligesom Nogle i vore Dage gjøre, at dette Raad ikke havde Meget at betyde og dristede sig derfor til at afvige lidt derfra, men Følgen blev, at Riget blev taget fra ham og givet til en Anden. En stor Prophet i Israel blev ved en vis Leilighed raadet til ikke at spise Brod eller drikke Vand paa et vist Sted, men for at prøve hans Trofasthed fristede en anden Prophet ham til at være ulydig mod det givne Raad, og da han gav efter, blev han for sin Ulydighed dræbt af en Løve. (See 1 Kong. 13 Cap.) Der kunde anføres talrige Exempler paa de store og skrækkelige Lidelser og Straffedomme, som de have paadraget sig, der have ringeagtet de Raad, som ere blevne dem givne formedelst Guds bemyndigede Tjenere.

Sidste-Dages Hellige! Skulde ikke de mange Exempler, som vi have fra forrige Tider angaaende Ulydighed, og de Straffedomme, der hurtigt have paafulgt, afskrække Eder fra at betræde den samme farlige Sti? I maae ikke for et Øieblik troe, at Gud har forandret sig. Ulydighed er ligesaa mishagelig for ham nu, som i gamle Dage. Dersom I blive raadede til at møde i Forsamlingerne og uden grundet Aarsag forsømme det, ere I under Fordømmelse. Dersom I opfordres til

at staae frem i en Forsamling og tale, men ikke gjøre det, bedrøve I Guds Aand. Hvis I blive raadede til at bede i Eders Familier og alligevel forsømme det, begaae I Synd. Dersom I blive lærte at opføre Eder anstændigt enten i Eders Gudsdyrkelsesforsamlinger eller andre Sammenkomster, og I ringeagte et saadant Raad som altfor ubetydeligt at tage noget Hensyn til, og derimod tillade Eder at lee og til paa andre Maader at opføre Eder paa en upassende Maade, hvorved I blive til Anstød for Andre, bevise I derved baade for Gud og hans Folk, at I ere uværdige til at have nogen Tillid til med Hensyn til Sager, der ere af en større Betydenhed. Hvis I blive raadede til at aflægge Brugen af Tobak, Baier, Brændeviin osv., og til hellere at spare Eders Penge til de Helliges Hjemsamling til Zion, end at udgive dem til saadanne skadelige Artikler, og I alligevel ere ulydigr, hvor stor vil ikke Eders Fordømmelse blive, fordi I have forkastet dette gavnlige Raad. Naar I enten have tilstrækkelige Midler til Eders og Eders Familiers Udfrielse, eller I ere i en saadan Stilling, at I kunne forskaffe Eder dem, og I alligevel opsætte dermed det ene Aar efter det andet, paahviler Eder et stort Ansvar; I behandle Guds Ord og hans Tjeneres Raad som Noget, der ikke er værd at at agte paa.

Naar I blive anmodede om at gaae ombord paa et vist Skib, og I lade Eder paa Grund af nogle intetsigende Undskyldninger afholde fra at efterkomme deres Ønsker og Raad, som ere beskikkede til at veilede Eder og bære Omsorg for Eders timelige og evige Vel, da bedrøve I Herrens Aand; I give selv Fristeren Magt over Eder, og dersom I ikke hurtigt omvende Eder, ville I, inden I selv vide det, være et godt Stykke paa Veien til Frafald.

Naar vente I at komme til at udføre Guds Villie, saaledes som den bliver udført i Himmelen, dersom I vedblive at ringeagte de Raad og Lærdomme, der gives Eder af Guds trofaste Tjenere? Der ere Hundreder af Hellige i disse Lande, som for flere Aar tilbage kunde have været i Zion, hvis de ikke havde været ulydige mod de dem givne Raad. Men de have nølet, — den gode Aand har for en stor Deel forladt dem, — deres Børn ere opvoxne iblandt de Ugudelige og blevne smittede af den Aand, der hersker i Verden, og de have forladt denne Kirke. Hvo skal bære Ansvaret derfor? Vi svare: De ugudelige Forældre, som have været skjødesløse og ikke agtet paa de Raad og Formaninger, der ere blevne dem givne af den Høiestes Tjenere.

O, vaagner op, I Sidste-Dages Hellige! Vaagner op fra Eders Drøm. Begynder for Alvor at lære at kjende Guds Villie og adlyde samme. Gaaer frem i Israels Guds Kraft og søger at befrie Eder fra den Trældom, som hersker iblandt Nationerne. Hjælper Eder selv, da vil ogsaa Herren hjælpe Eder, thi I ere hans Folk, og han er Eders Gud.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 299.)

„Enhver, som torster, han komme og tage af Livets Vande uforskyldt." Broder Phelps siger, han ønsker at gjøre det, og forsaavidt han ønsker at gjøre det, og forsaavidt os angaaer, sige vi, at han maa have Frihed dertil.

Eders i Pagten forbundne

Orson Hyde.
John E. Page.

De Tolvs Committee i England fuldendte Udvalget af Psalmer og skrev et Indholdsregister til at trykkes, og den 30te ankom Eldsterne Kimball og Richards til Manchester.

Onsdag den 1ste Juli 1840. Eldsterne Wilford Woodruff og George A. Smith ankom til Manchester fra Pottemagerierne.

Den 2den Juli.

I en Forsamling af Hellige i Crooked Creek Green den 2den Juli 1840, hvilke havde mødt tilsammen for at tage under Overveielse, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at oprette en Stav af Zion i Omegnen af denne Green, valgtes Broder John Hicks til Formand. Forsamlingen aabnedes med Bøn, hvorefter flere Bemærkninger bleve fremsatte og følgende Resolutioner vedtagne:

1) At det er vort Ønske, at der oprettes en Stav af Zion inden denne Greens Grændser, forudsat, at det møder Bifald hos det første Præsidentskab for Kirken.

2) At der beskikkes en Committee af Tre til at erkyndige sig om det første Præsidentskabs Mening og derpaa indgive Rapport til Grenen.

3) At Joseph Holbrook, Nathaniel Crampton og John Hicks beskikkes til denne Committee.

Det blev godtgjort, at der var omtrent 2,525 Akres Land, som tilhørte Brødrene, og hvorsomhelst Staven maatte komme til at blive, skulde der enten blive skjænket eller solgt Jord til en meget lav Priis. Denne Green talte hundrede og tolv Medlemmer.

Besluttet: 1) At vi møde igjen næstkommende Torsdag Kl. 1 Eftermiddag for at modtage Committeens Indberetning.

2) At denne Forsamlings Forhandlinger undertegnes af Præsidenten og Skriveren.

John A. Hicks,
Præsident.
William Whiteman,
Skriver.

Fredag den 3die. Høiraadet samledes paa mit Contoir.

Præsident Joseph Smith juniors Andragende blev atter taget under Overveielse ifølge Bestemmelse i forrige Raad (den 27de Juni), og følgende Beslutninger bleve vedtagne:

1) At vi ere fuldkommen tilfredse med Joseph Smith den Yngres Forholdsregregler, og forsaavidt det staaer i vor Magt ere vi beredvillige til at staae ham bi med Hensyn til at løse ham fra hans hidindtilværende Forretninger med Menighedens timelige Affairer, saa at han mere udelukkende kunde opoffre sig for dens aandelige Anliggender, hvilket vi troe vil være til hele Kirkens Bedste. Men da han (Joseph Smith jun.) er ansvarlig for Betalingen for Stadens Grund, og vi for Nærværende ikke kunne indsee, hvorledes han kan blive løst fra dette Ansvar, saa ville vi anmode ham om at fungere som Kasserer, forsaavidt det angaaer Statsloddrene, og de Mænd, som vi maatte

vælge til at besørge Salget af dem, maae være ham ansvarlige og skulle aflægge et nøiagtigt Regnskab for alle deres Foretagender saavelsom for alle de Penge og Eiendele, de maatte modtage. Derfor besluttet:

3) At Ældste Henry G. Sherwood fungerer som Skriver for disse Mænd; at Biskop Alanson Ripley beskikkes til at drage Omsorg for Præsidentskabets Fornødenheder og til at træffe saadanne Foranstaltninger med Hensyn til Samme og dets Skriver eller Skrivere, som Vedkommende maatte forlange.

4) At Fondet af de solgte Stadslodder ikke benyttes til Præsidentskabets eller dets Skriveres Underholdning, men at Biskopperne opfordres til at tilveiebringe Midler i dette Øiemed, hvorimod de Penge, som indkomme ved Salget af Stadslodderne, skulle staae til Kassererens Raadighed til dermed at afbetale Gjælden for Stadens Grund.

Løverdag den 4de.

De Bestemmelser, der bleve tagne i „The Crooked Creeks Green" den 2den dennes, bleve tagne under Overveielse ifølge de derværende Brødres eenstemmige Ønske, og der blev skrevet et Brev til dem desangaaende.

R. B. Thompson,
Skriver.

Siden den Tid Congressen afslog at skaffe os Ret, har Herren begyndt at hjemsøge Landet, og han vil vedblive dermed, hvis Folket ikke omvender sig, thi dets Indbyggere, som Nation betragtet, staae nu som skyldige i Mord, Røveri og Plyndren, da man har negtet at beskytte sine Medborgere og at haandhæve Retfærdigheden ifølge Constitutionen. Et heftigt Hagelveir har saaledes hjemsøgt Carolina; nogle af Haglene siges at være ni Tommer i Gjennemsnit, hvilke have nedslaget Kornet og dræbt nogle Kreature. Paa de høiere Landstrækninger, hvor Oversvømmelserne ikke ere naaede, ødelægges Kornet af Insekter, og allevegne hersker der stor Forlegenhed med Hensyn til Handelen.

Mandag den 6te Juli 1840 blev der afholdt en General-Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i „the Carpenters Hall" i Manchester. Det var den første Dag i den fjerde Maaned af Kirkens 11te Aar. Følgende Medlemmer af det omreisende Høiraad vare tilstede, nemlig: B. Young, P. P. Pratt, W. Woodruff, J. Taylor, W. Richards, H. C. Kimball og G. A. Smith. Af det øvrige Præstedømme vare tilstede: Fem Overpræster, nitten Ældste, femten Præster, elleve Lærere og tre Diaconer.

Efterat Forsamlingen lidt over Kl. 10 var bleven kaldet til Orden af Ældste Clayton, blev der foreslaaet af Young og assisteret af Woodruff, at Ældste Pratt vælges til Conferencens Præsident, hvilket blev eenstemmig vedtaget. Ældste W. Clayton valgtes til Skriver. Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn af Præsidenten.

Ældste B. Young fremsatte derpaa følgende Klagepunkter imod Ældste T. Green, nemlig, at han for det Første havde givet Rum for en falsk Aand, at han for det Andet havde fornærmet en ung Qvinde ved i en offentlig Forsamling at beskylde hende for Ting, som han ikke kunde bevise, og for det Tredie, for at han havde fornærmet Forsamlingen i Duckinfield den 28de Juli 1840. Præsidenten spurgte derpaa Ældste Green, om han var skyldig i disse Klagepunkter eller ikke. Han erkjendte sig strax skyldig. Efterat Ældste Young omstændeligen havde talt til Forsamlingen om Ældste Greens Opførsel, foreslog han, at Green gaaer til dem, som han har fornærmet, og beder dem om Forladelse, samt at han indtil videre suspenderes fra sit Præstedømme. Præsidenten

gjorde derpaa nogle Bemærkninger i samme Retning, hvorpaa Forsamlingen voterede for, at Angjældende gjør ovennævnte Afbigt og for en Tid suspenderes fra sit Præstedømme.

Præsidenten spurgte derpaa Green, om han var villig til at gjøre en saadan Bekjendelse, hvilket han lovede at udføre ved første Leilighed. Forsamlingen sluttedes derpaa Kl. lidt over 12.

Conferencen begyndte Kl. 2 med Sang og Bøn, hvorefter Præsidenten fremkaldte de Ældste til at afgive Rapporter fra de forskjellige Grene, hvilket da skete i følgende Orden:

Manchesters Green, der havde tre Ældster, fem Præster, fem Lærere, een Diacon og 280 Medlemmer, repræsenteredes af Ældste William Clayton; Prestons Green med sex Ældster, otte Præster, fire Lærere, to Diaconer og 354 Medlemmer af Ældste Joseph Fielding. Ældsterne Kington og Browet fremlagde Beretningerne fra Conferencen i Herefordshire, hvilke oplæstes af Ældste Wilford Woodruff, indbefattende 33 Grene med 10 Ældster, 52 Præster, 13 Lærere og 534 Medlemmer. Ældste Alfred Cordon oplæste Beretningerne fra Conferencen i Hanley i Staffordshire, indbefattende syv Grene med fire Ældster, tretten Præster, sex Lærere, to Diaconer og 168 Medlemmer. Liverpools Green, der havde een Ældste, tre Præster, to Lærere og 78 lemmer, repræsenteredes af Ældste John Taylor.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 301.)

Med dyb Beklagelse saae jeg, at der ikke var Andet for os at gjøre, end at opgive Tanken om at bortføre nogen af disse Oldsager, som vi havde bestemt til vor antiqvariske Spekulation, men imidlertid maatte vi være tilfredse med, at vi selv havde seet dem, og denne Tilfredshed kan Intet berøve os. Vi vendte tilbage til Hytten med uformindsket Interesse, men modløse paa Grund af vort frugtesløse Arbeide.

Vort Reisetøi havde man ikke været istand til at bringe over Floden, men den blaa Pose, som havde voldt mig saa megen Uleilighed, havde man fundet igjen. Jeg havde tilbudt den, der kunde finde den, en Dollar i Belønning, hvorfor Bartolo, den retmæssige Arving til Forpagtningen af Hytten, havde tilbragt Dagen i Floden og fandt Posen ved Bredden, hvor den var bleven indviklet i en Busk. Hans blottede Legeme syntes at glæde sig ved den tilfældige Vaskning, men da Posen, som vi troede indeholdt nogle af Hr. Catherwoods Tegnematerialier, tømtes, kom der kun et Par gamle Støvler ud af den, hvilke imidlertid dog paa denne Tid vare værd deres Vægt i Guld, da de oplivede det synkende Mod hos Hr. Catherwood, som allerede følte sig syg

ved Tanken om at blive angreben af Koldfeber eller Rheumatisme paa Grund af, at han havde staaet i Mudderet hele Dagen. Vore Folk gik hjem, og Francisco havde Ordre til at gaae hen til Don Gregorio for at kjøbe Brød, Mælk, Lys, Flesk og lidt Oxekjød, inden han kom for at arbeide. Døren paa Hytten vendte mod Vest, og Solen gik ned over den mørke Skov, der laa lige over for den, med en Pragt, som jeg endnu aldrig havde seet overtruffen. Om Natten fik vi atter Regn med Torden og Lynild, dog ikke saa heftig som den foregaaende Nat, og om Morgenen var det igjen klart.

Denne Dag var Hr. Catherwood meget heldigere med sin Tegning end tidligere, og strax i Begyndelsen faldt Lyset, just ligesom han havde ønsket det, medens han overvandt enhver Vanskelighed. Hans Forberedelser vare ogsaa beqvemmere, da han havde sine Regnklæder paa og stod paa et Stykke oliet Seildug, som vi brugte til at lægge over vort Tøi, naar vi reiste. Jeg tilbragte Morgenen med at udsøge endnu et Mindesmærke, bortrydde Træer og gjøre Forberedelser for ham, saa at han kunde aftegne det. Kl. eet kom Augustin for at kalde os til Middagsbordet. Don Miguel havde et lille Jordstykke, der var beplantet med Bønner, hvoraf Augustin tog saamange, som han ønskede. Efter en staaende Regel for Landsbyen for Afbenyttelsen af Æg, tog hver Familie tre eller fire om Dagen; desuden fik vi lidt Kjød, og da vi havde faaet Brød og Mælk fra Plantagen, havde vi det efter Omstændighederne ganske godt. Om Eftermiddagen bleve vi atter kaldte bort af Augustin, der bragte os den Efterretning, at Alcalden var kommen for at aflægge os et Besøg. Da det allerede var nær Aftenen, brøde vi op for den Dag og gik tilbage til Hytten. Vi hilsede paa Alcalden med det sædvanlige Haandtryk, gave ham og hans Ledsagere Cigarer og følte os tilboielige til at være selskabelige, men hans Velbaarenhed var saa beruset, at han neppe kunde tale. Hans Ledsagere sadde paa Jorden i en Stilling, som bragte os til at tænke paa Araberne. Efter nogle Minuters Forløb reiste Alcalden sig pludselig op, gjorde et Buk, idet han ravede frem og tilbage, og gik, efterfulgt af de Andre, deriblandt ogsaa af Don Miguel. Medens vi spiste til Aften, kom han tilbage igjen, og det var let at see, at han, hans Hustru og Bartolo havde Noget isinde, og, som vi frygtede, angik det os.

Medens vi vare travlt beskjæftigede med vore egne Anliggender, tænkte vi kun lidt over det Indtryk, vor Nærværelse havde gjort paa Landsbyens Beboere. Ikke tilfreds med at have faaet os ud af sit Huus, ønskede Don Gregorio at faae os bort fra denne Egn. Fraseet hans afgjorte Uvillie mod os, havde vi desuden fornærmet ham ved at trække nogle af hans Arbeidsfolk fra ham, idet vi som Fremmede vare nødte til at betale dem en stor Dagløn, og han begyndte at betragte os som sine Modstandere, medens han allevegne sagde, at vi vare nogle mistænkelige Subjekter, — at vi kunde blive Aarsag til Forstyrrelsen af Copans Fred og til at der blev lagt Soldater i Omegnen. Som Bekræftelse paa dette havde to Indianere, der gik igjennem Byen, fortalt, at vi vare undvegne fra et Fængsel, vare blevne forfulgte indtil Grændserne af Honduras af et Detachement paa fire og tyve Soldater under Landaveri, den samme Officeer, der havde arresteret os, og at vi skulde have været skudte, hvis de havde taget os. Alcalden, som havde været beruset hele Tiden siden vor Ankomst dertil, besluttede at besøge os for at tilfredsstille Beboerne og vilde tage saadanne Forholdsregler, som Nærværelsen af saa

farlige Personer og Landets Sikkerhed maatte fordre. Men denne hans heltemodige Beslutning blev tilintetgjort formedelst en liden Omstændighed. Vi havde nemlig gjort det til en Regel altid at tage vore Vaaben med os til Ruinerne, og da vi vendte tilbage til Hytten for at modtage hans Besøg, havde enhver af os som sædvanlig et Par Pistoler i Bæltet og et Gevær i Haanden, og vort Udseende forekom Alcalden saa frygteligt, at han blev bange for sin Dristighed — at have tænkt paa endog blot at examinere os, hvorfor han sneg sig bort i al Stilhed.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Prindsesse Dagmars Forlovelse med den russiske Storfyrst-Thronfølger Alexander blev ifølge Bladene offentlig deklareret paa Bernstorff den 23de Juni.

Sverrig. Ifølge et Telegram fra Stockholm til „Snällp." skal der have viist sig Choleratilfælde paa Kanonbaadsflotillen ved Vaxholm.

Fra Krigsskuepladsen. Fra alle Kanter ventede man med spændt Opmærksomhed paa at faae Efterretninger angaaende de første Sammenstød mellem de fjendtlige Armeer. Meddelelser i denne Retning udebleve heller ikke længe, idet der indløb Telegramer baade fra Berlin og Wien angaaende Træfninger, som havde fundet Sted mellem Preusserne og Østerrigerne, men de igjennem Telegraphen meddeelte Efterretninger vare saa modsigende, at det var vanskeligt deraf at udfinde Sandheden, og det har først været efter flere Dages Forløb, man har faaet nogenlunde tilforladelige Meddelelser om Udfaldet af Sammenstødene. Ligesom Preusserne ligefra Begyndelsen viste en forbausende Dristighed, idet de trængte frem fra flere Kanter og saa godt som paa eengang besatte Hannover, Churhessen og Sachsen, medens de næsten samtidig tillige gik ind i Bøhmen, hvor der laae østerrigske Tropper — et ligesaa mageløst Held have de havt, da de have seiret over Østerrigerne saa godt som overalt i de Træfninger, som have fundet Sted næsten daglig, og i en fjorten Dages Tid have de, om ikke tilintetgjort, saa dog i en væsentlig Grad svækket Østerrigs Modstandskraft. Preussernes betydeligste Seier var et Hovedslag ved Königgrätz, hvor de sloge Østerrigerne tilbage paa alle Punkter. Imidlertid have ogsaa Preusserne lidt store Tab, da deres Modstandere overalt have forsvaret sig med Tapperhed.

Kongen af Hannover havde ikke, som et Telegram berettede, begivet sig til England, men til Armeen, der kort efter blev omringet af Preusserne, og nogle Dage efterat den havde slaaet en Afdeling af disse, blev den tvungen til at kapitulere.

Imod Italienerne have derimod Østerrigerne været heldigere. Den 24de Juni vandt de et Hovedslag ved Custoza, hvor deres Modstandere under den italienske Kon-

ges egen Anførsel bleve slaaede tilbage paa alle Punkter. Siden have Østerrigerne seiret over en Skare Frivillige, der vilde rykke ind i Tyrol.

Der er indtruffen en Begivenhed, hvorved Krigen maaskee turde faae en anden Vending. Østerrig har nemlig afstaaet Venetien til Keiser Napoleon og forlangt hans Mægling. Der underhandles nu om en Vaabenstilstand.

Fra Lybek berettes af 2den Juli. Alle russiske Skibe, som lade her, afgaae med fuld Last af Salpeter og Bly til St. Petersborg.

Nederlandene. Cholera er nu udbrudt i Dordrecht, Gouda, Haag, Leiden, Utrecht, Harlingen og Groeningen. Den hersker desuden i Santander, Antwerpen, Rotterdam, Delfshaven og Amsterdam.

Frankrig. Byen Amiens har, som det hedder i Moniteur af 5te dennes, i nogle Dage været hjemsøgt af en meget heftig Choleraepidemi. De Dødes Antal beløb sig i Søndags og Mandags til 61 og 63 og steg i Tirsdags til 84. Keiserinden reiste i Onsdags Morges hertil for at besøge Hospitalerne og bringe de Syge Hjælp; hun vendte samme Dags Aften tilbage til Paris efter at have modtaget de meest rørende Beviser paa Beboernes Taknemmelighed.

Spanien. Madrid, den 24de Juni. To Bataillоner Artilleri med 24 Kanoner have med Pøbelens Hjælp opreist Barrikader; Opstanden var om Aftenen blodig undertrykt af Garnisonen. Underofficererne blandt Oprørerne ere blevne skudte; af Officerer have Ingen taget Deel i Opstanden.

Donaufyrstendømmerne. Bukarest, den 1ste Juli. Igaar Forfølgelse imod Jøderne; deres Tempel ødelagdes, og Jøderne toge deres Tilflugt til det østerrigske Consulat.

Rusland. Orenburg, den 25de Juni. Efter 7 Dages haardnakket Kamp have Russerne indtaget Chodschent i Buchara. Russerne have 100 Døde, Fjendens Tab var stort.

Amerika. Telegraphbureau Havas melder fra Rio af 8de Juni. Brasilianerne have i Forening med Argentinerne vundet en ny Seir over Paraguiterne ved Humaita. De Sidstnævnte mistede 6,000 Mand og meget Krigsmateriel. Et Slag, som den 24de Mai fandt Sted mellem disse Magter, er det største, der endnu har staaet i Sydamerika, da begge Armeer tilsammen udgjorde 50,000 Mand. Paraguayerne begyndte Angrebet, men bleve drevne tilbage med et Tab af 5,000 Mand. Brasilianerne havde 1,000 Mand døde, og deres Allierede havde ligeledes betydelige Tab.

Blandinger.

Duer og elektriske Telegrapher. En Handlende i London, der besøgte Derby-Væddeløbene, tog en Due med sig for at sende Bud hjem om Navnene paa de 3 først vindende Heste. I det Øieblik, Nummerne paa dem heisedes, skrev han dem op paa en Lap Papir, bandt den om Halsen paa Duen og lod den flyve hjem

dermed, hvor dens Ankomst ventedes. Syv Minuter efterat Duen var kommen, indløb et Telegram til hans Nabo med samme Efterretning. Duen havde saaledes bragt Budskabet i en Trediedeel af den Tid, Telegraphen havde brugt. Dette hidrørte imidlertid uden Tvivl fra den Tid, der var medgaaet, inden Telegrammet kunde komme til at afgaae, da der afsendtes en Masse Telegrammer. Duen havde tilbagelagt Reisen i 14 Minuter, hvilket med Hensyn til den lige Vei, den tager, udgjør omtrent en engelsk Miil i Minuten.

Gadebelysningen i Paris besørges for Tiden af 29,142 Lygter: 27,495 med Gas-, 1,647 med Olieblus. Den oplyser alle Paris's Omgivelser i en Afstand af over 8 Chilometrer, saa at hele Staden i Frastand seer ud, som om den var omstraalet af er formelig Glorie. Alle Blussene blive tændte paa mindre end en halv Time. Man regner een Minut til hver Lygte. Eet Menneske vilde bruge 20 Dage til at tænde dem alle. De første Lygter i Paris indførtes under Ludvig den Femtende, efter Forslag af Videnskabsacademiet, og de første Gasblus tændtes i 1818 i Passage des Panorama.

Emaillemaling paa Jern. En parisisk Læge, Dr. Brion, der i mange Aar har opholdt sig i England, har opdaget og taget Patent paa et Præparat af Gummielasticum til Emaillemaling paa Jern, som har viist sig fuldkommen uimodtageligt for al Paavirkning af Luft, Syre eller Væde. Det anvendes koldt og i flydende Tilstand og er ligesaa varigt som Oliemaling, og det kan dække saa tyndt, at det Materiale, som beskyttes derved, beholder sit Udseende i de fineste Nuancer. Et sikkrere Bevaringsmiddel mod Rust kan ikke tænkes.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.